

Ivo Stropnik

»Žal ne vem(o), kam je utirjen ta naš vse bolj nori čas, ki vse bolj površno prelistava civilizacijsko bistvo človeka, razvrednotenega v lastni družbi, če je to sploh še kakšna družba, vredna intimnejšega poslanstva poezije. Ampak poezija je bila zmeraj smiselna. Še pomeni svobodo duha in kritičnega razuma. Poezija nas danes sprašuje: Sem razbito ogledalo? Sem pobeg iz realnosti? Sem tujost in odtujenost? Sem še tvoj ščegetavček za najintimnejše in neizrekljivo?«

(Poiesis, 2016)

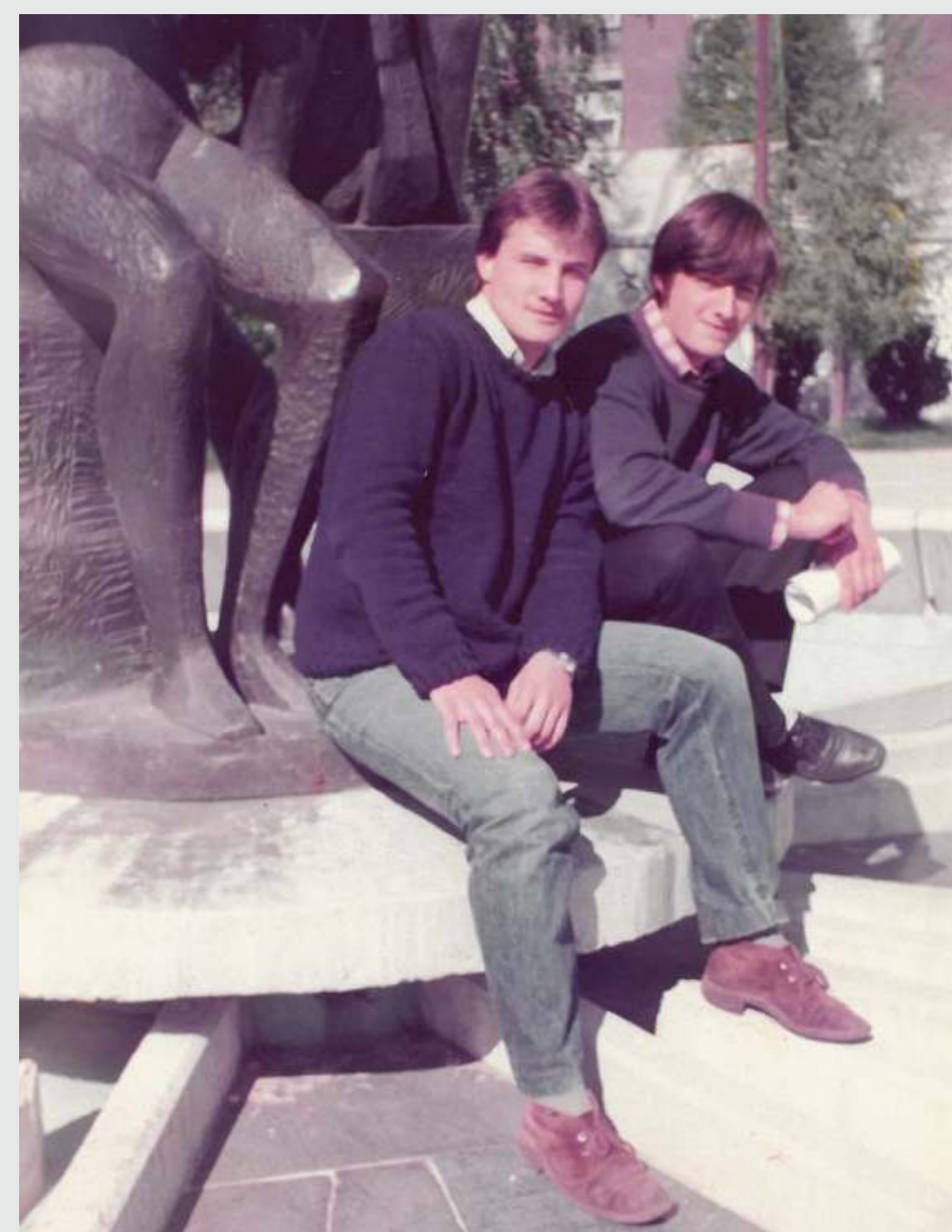
Avtorici:
Metka Pivk Srdič, Brina Zabukovnik Jerič

Oblikovalec:
Peter Groznik - Peč

Uporabljene so fotografije iz osebnega arhiva Iva Stropnika, domoznanskega arhiva Knjižnice Velenje ter fotografov P. Marinška, J. Vižintina, B. Puclja, T. Pinterja, M. Mariča, S. Plaznika in D. Tonklja.

Iz malega zraste veliko

Ivo Stropnik (mlad. ps. Spiritus) je rojen 3. avgusta 1966 v Celju. Otroštvo in mladost je preživel v Ravnah pri Šošanju. Študiral je slovenistiko na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Živi in ustvarja v Velenju, kjer je bil kot urednik publikacij sedem let zaposlen pri Kulturnem centru Ivana Napotnika in v Knjižnici Velenje; med letoma 1994 in 2000 urednik pri založbi Pozoj; od 2001 pa je glavni in odgovorni urednik Velenjske knjižne fundacije ter vodja mednarodnega književnega festivala Lirikonfest Velenje; pobudnik in večletni organizator mednarodne Pretnarjeve nagrade ambasadorjem PSKJ po svetu, Akademije Poetična Slovenija, vseslovenske pesniške nagrade velenjica - čaša nesmrtnosti, mednarodnega prevajalskega priznanja Lirikonov zlat, vseslovenske potopisne nagrade krilata želva, mednarodne književniško-prevajalske rezidence v Velenju, urednik festivalnih antologij Lirikon21 – idr. Poleg avtorskega književnega ustvarjanja je že več desetletij dejaven tudi uredniško, domoznansko-publicistično, literarnoorganizacijsko, literarnomentorsko ter lektorsko. Je član Društva slovenskih pisateljev. Bil je tudi član SC PEN, vendar je izstopil.

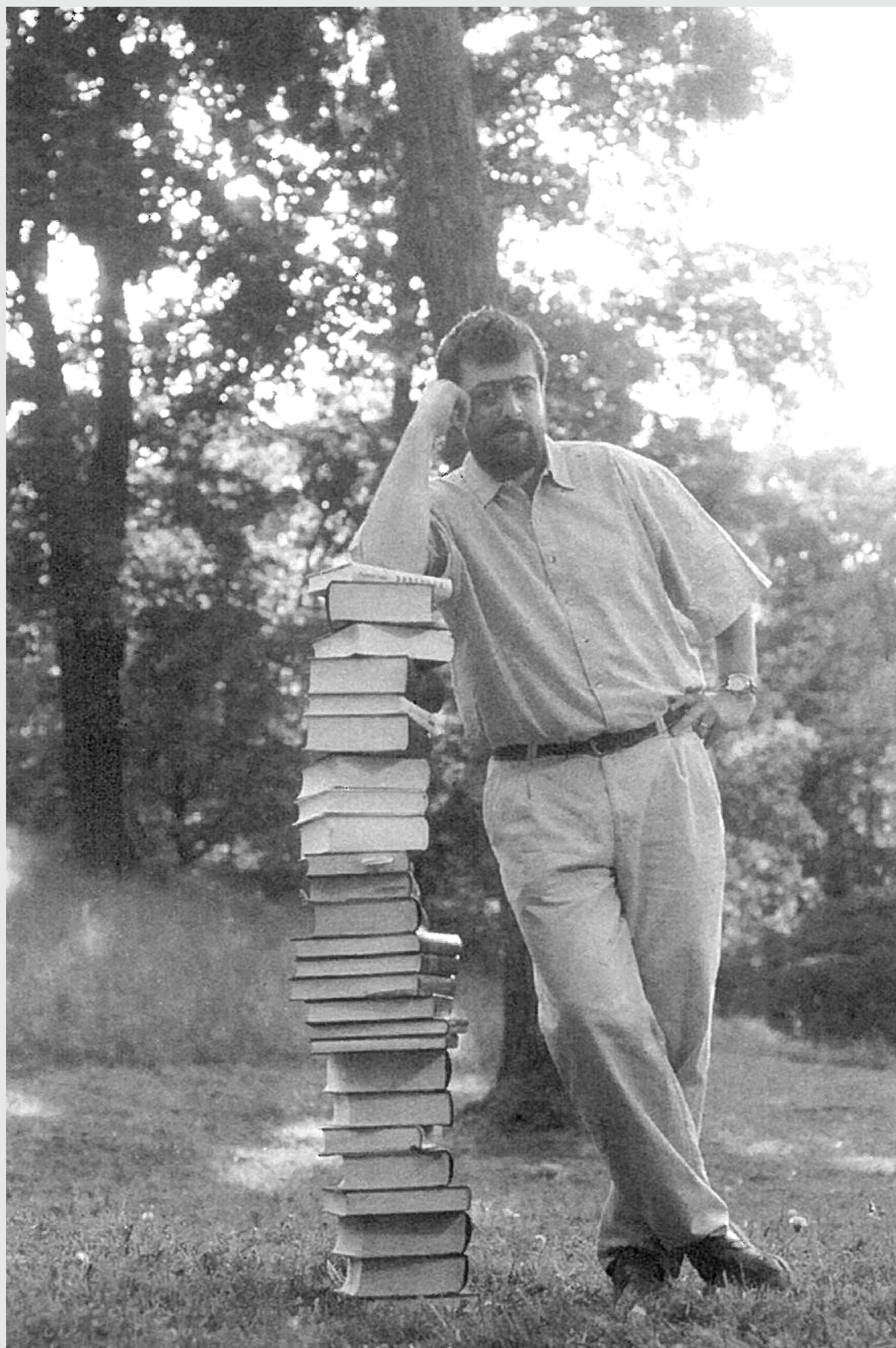
Vrvež v glavi

»Zgodaj, zelo zgodaj, nekje pri dvanajstih letih menda, se je nekaj belega, podobnega ‘bezgu’, vtisnilo vame in me ‘lirično’ pobožalo – in kasneje sem to ‘simbolnost bezga’ podoživljal, razumeval/spoznaval v različnih pomenih in jih večkrat zapisal – kot spomin, rodbinsko retrospektivo in spoštljivo utelešenje ... Na vprašanje o začetkih mojega pesniškega ustvarjanja zmeraj odgovorim sorodno in z istim primerom zgodn(j)e pesmi.«

»Vplivi na moje pesniške začetke? Zagotovo so bili. Največkrat v življenju sem prebiral poezijo Edvarda Kocbeka – pri petnajstih je sicer z marsikaterim njegovim verzom še nisem prav razumel, pri petindvajsetih, že z bolj poglobljenim študijem poezije, jezika, zgodovine, filozofije ... pa seveda že veliko bolj ... Kocbekova poezija je takšna, ki se me še vedno globoko dotakne, pa Zajčeva ... sicer pa je bilo in je dotikov-sunkov s poezijo, slovensko in tujo, tako rekoč vsak dan veliko ... poezijo prebiram vsakodnevno, to me nekako hrani, drži pokonci ... Lastno poezijo pa ustvarjam silno počasi, jo zapisujem le nekajkrat letno, pa še to vse poredkeje ...«

»Identiteta in jezik – večno smiselni vprašanji! Vendar ni enostavno odgovoriti. Lirske idr. leposlovne reči najbrž zapisujemo iz neke notranje, nepojasnjene nuje, pogosto bolne/ranjene samote, pri vsakomur različne, a v nekih pogledih zagotovo skupne. In ta ‘skupnost’ je že neke vrste identiteta, pripadnost skupnemu planetarnemu pesniškemu občestvu. A vsaka pesem je lastna, avtorska, polna notranjih nasprotij, ki se logično ne more poistovetiti z vsakim časom, prostorom, družbenim okusom, velikokrat še z lastnim (so)bivanjem ne. S Heideggrom si tu lahko pomagamo ravno toliko kot s sv. rešnjim telesom.«

(Poiesis, 2016)

Nikoli odrasel

Leposlovje za otroke in mladino:

- 1996: Ko je vsaka pot za pol ure daljša
- 1999: Plenične za gospodiče in gospodične
- 2001: Velenjice: dogodivščine vilenjaka Šalčka
- 2003: Lovec in 7 vozličkov
- 2004: Z Botro pujso na potepu
- 2010: Nikoli odrasle (izbrane pesmi in uganke)
- 2020: Dudovo drevo
 - Drevo Babilon (10-jezična kamišibajsko ilustrirana dvojna slikanica)
- 2021: Jezernik Velenjč (pesnitev, slikanica-pobarvanka)

Ko pride iz trgovine,
po mizi stresa drobtine.
Meljejo ga naša usta,
prepečen pa slastno hrusta,
rada sede nanj salama,
včasih méd namaže mama.

(Lovec in 7 vozličkov)

Kuža in muca

Kuža muco je ujel
in ji skoraj srajčko snel.
Muca je zajokala,
k mami je odmijavkala.

Pa mama muca pride,
kuža njej že ne uide,
enkrat čohne ga za vrat,
prasne ga čez zadnjo plat.

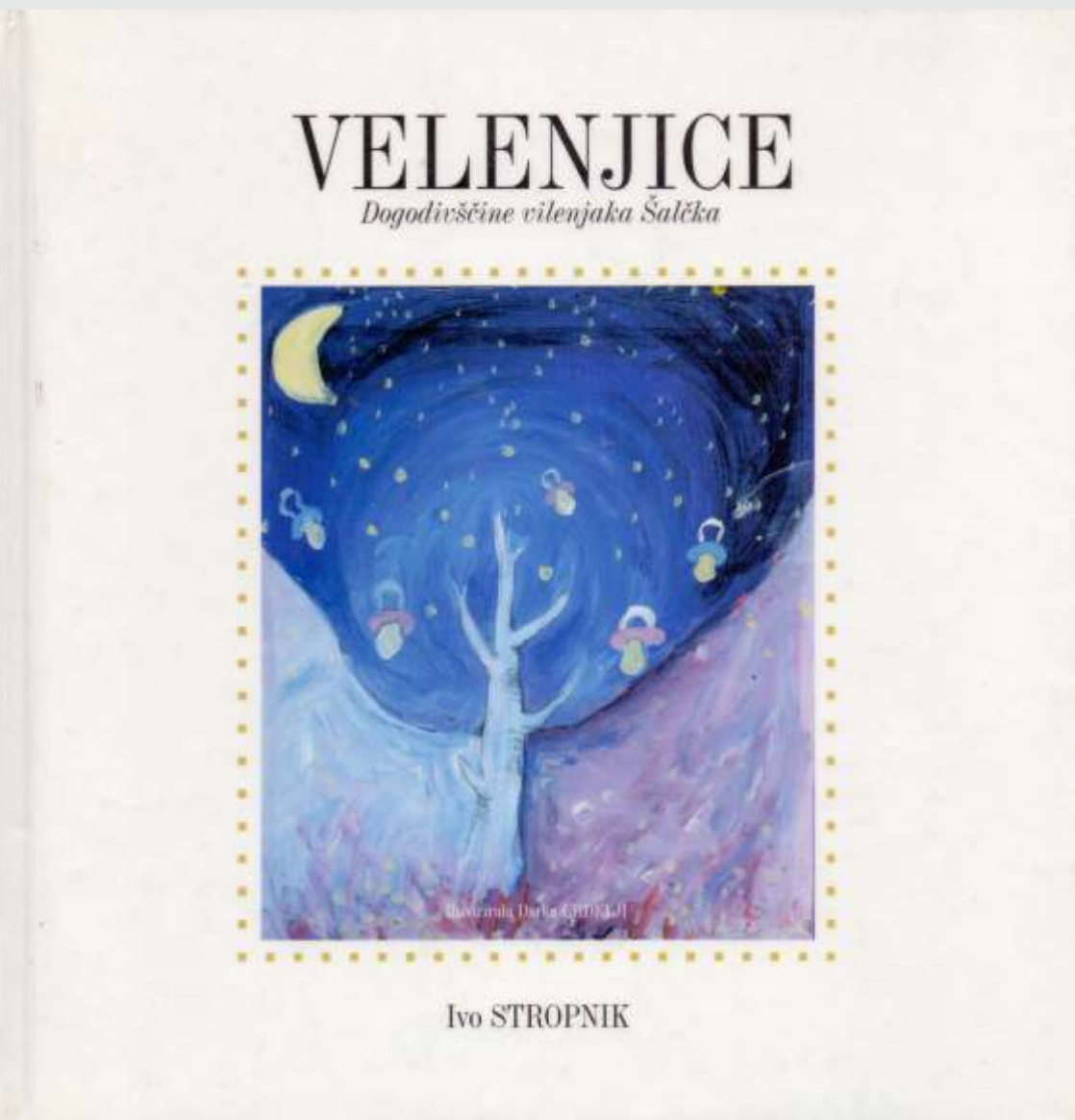
Mali kuža, hov-hov-hov,
stekel k mami je domov.
Čakaj, čakaj, muca ti,
ko te očka moj dobi.

(Plenične za gospodiče in gospodične)

Šalček s čarobno dudo
premaga žalost hudo,
s strahovi se spopade,
ha, z dudo jih napade!

(Velenjice: dogodivščine vilenjaka Šalčka)

Vidova uspavanka

Naj mali fantek spi,
v temi se ne bedi,
naj očke se zapro,
vse ovčke spat gredo.

Spijo vsi medvedi,
spijo vsi sosedi.
Zaspala je že luč,
v vratih dremlje ključ.

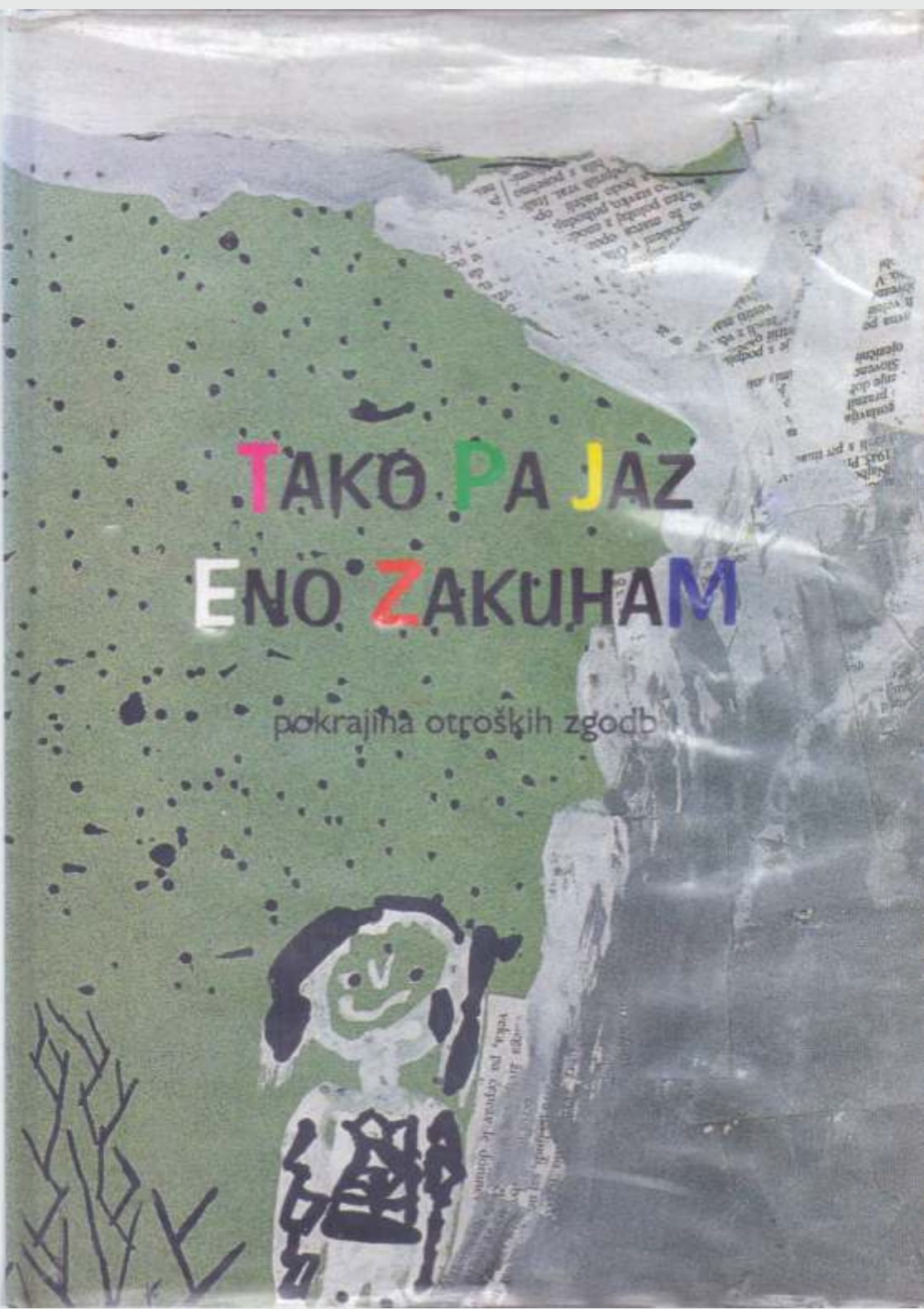
Vsi so pod odejo,
le sova greje vejo.
Ti pa nisi sovji škrat,
ne greš na vejo spat!

Zaspi, zaspi, zaspi ...
Zapri, zapri oči ...
Te bele ovčke čakajo,
te nežno k sebi stisnejo.

Budno sovo smo spodili,
nespeče škrate smo pokrili.
Naj mali fantek spi,
v temi se ne bedi.

Ko rumena večerna luna vzide,
tisoč zvezdic na sanjsko pašo pride!
Vse boš lahko ujel, jih pasel,
božal in stokrat preštel.

(Nikoli odrasle: pesmi in uganke)

V Pokrajini otroških zgodb

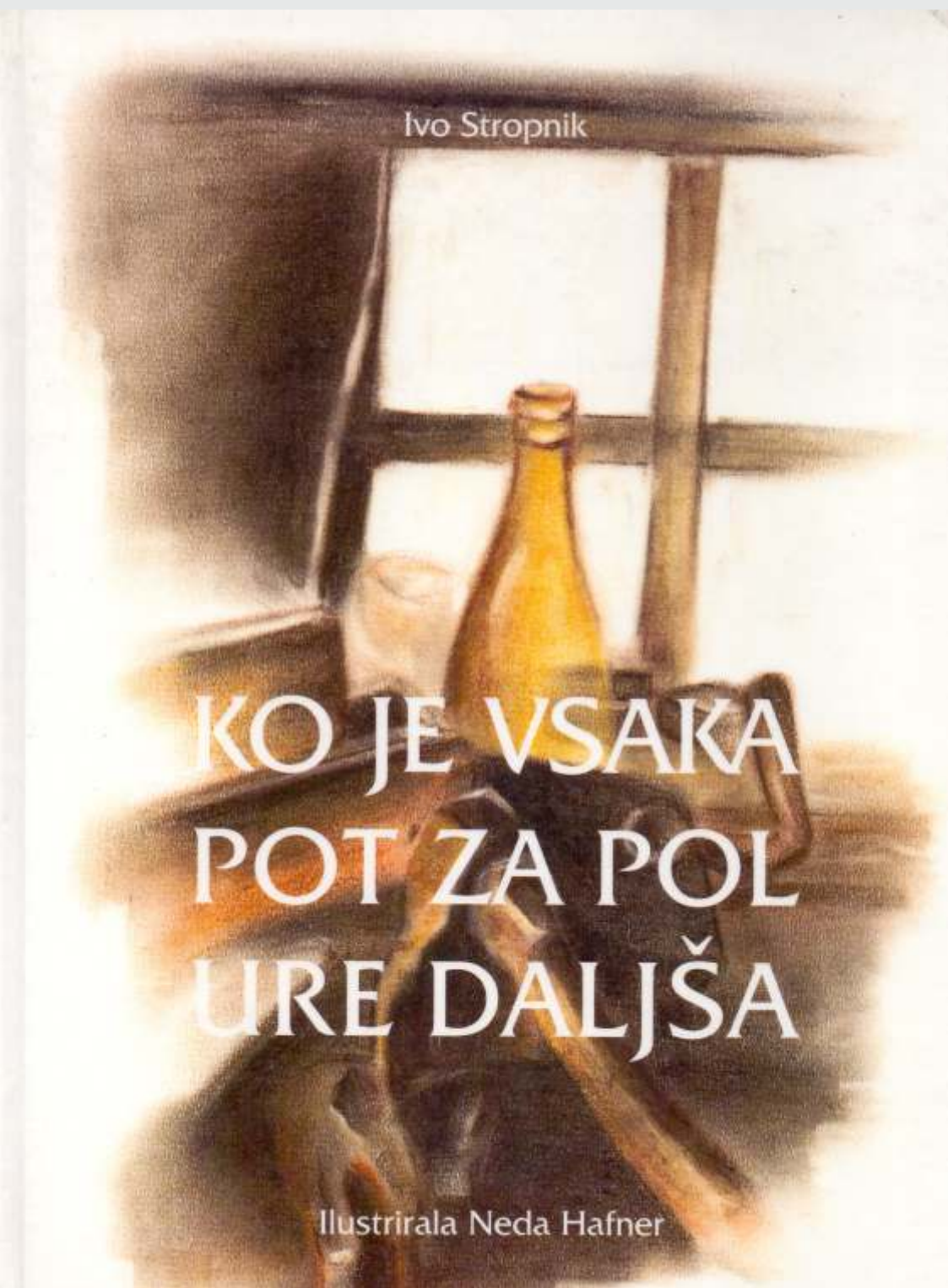
(namesto kunštné uvodne besede h knjižici)

Naj oživijo otroške zgodbe,
zapisane na rob zvezka
ali iz njega iztrgan list!
To so najlepše besede -
slajše od sočnega zrezka -,
ki nas črvičijo v obdobju glist.

Za take zgodbe v šoli nimamo
prostora! Tam vse ocenjujemo
od ena do pet! Kako kdo
kakšno ušpiči, zakuha,
je bolj za popoldanski svet.
(Teta Šola pač nima posluha.)

A obstaja pokrajina prigod,
narejena samo za otroke.
Tam ni vejic ne pik ne klicajev -
skrita dežela brez policajev,
kjer lahko nagajaš povsod
pa te ne ujamejo nobene roke!

(Tako pa jaz eno zakuham: pokrajina
otroških zgodb)

Porednost in anarhija

Ivo Stropnik piše senzibilno-modernistične pesmi, oblikovane z avtorsko t. i. lirsko-slovarskimi gnezdi, ki jih prepletajo lingvizem, filozofija, pripovednost z dvojinsko subjektiviteto, scenariščno-didaskalično in enciklopedično-slovarsko upesnjevanje jezika, starožitnosti, heraklitske zavesti, melanholije, sangviničnosti in hedonizma ter pogosti strukturni simboli in motivi absurda, beline, ezopstva, estetike lepega-grdega, čutnega idr.

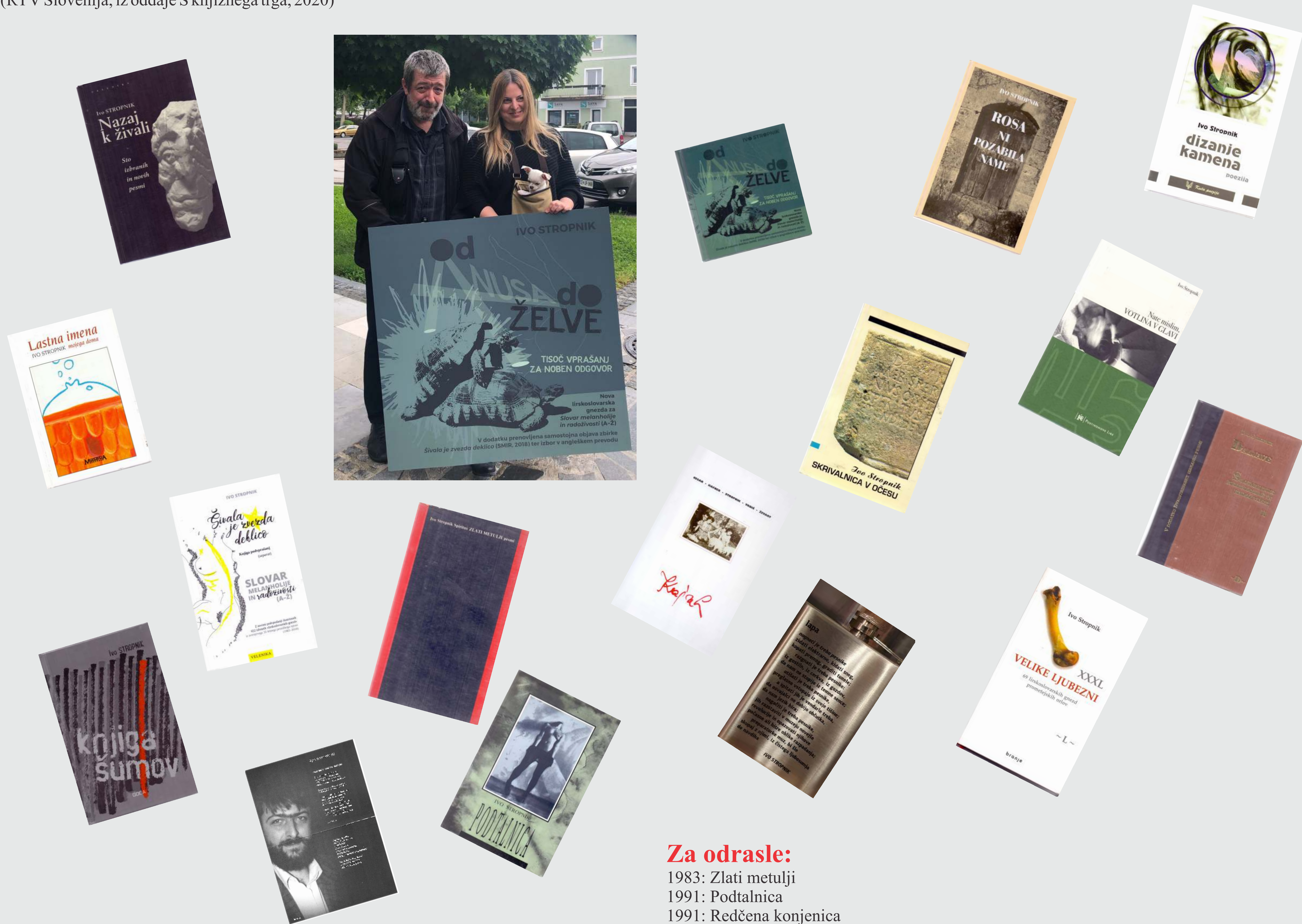
»Za vsako zbirko oz. poprej za vsak lirskoslovarski zapis (gnezdo = pesem) izdelam načrt. Potem sledijo notranje sprotne opredelitve, opazovanja, interpretacije (segmentov in celote). A nikoli nisem suženj lastnega načrta, poezija je vendarle (tudi) igra (besed), zato ji morata biti dovoljena mera porednosti in anarhije ...«

(Poiesis, 2016)

Stropnikove pesmi se dogajajo praktično na vseh jezikovnih ravneh, od zvočne, fonetične prek morfemske in sintaktične do pomenske ravni, vanje pa pesnik z veliko občutka pripušča tudi različne kontekste, od osebnega do družbenega in kulturnega. Z vprašanji pa zaradi njihove retorične narave kljub kompleksnosti besedil ustvarja tudi tisti potrebni prazen prostor, kamor lahko vstopimo bralci, bralke.

Ivo Stropnik je z zbirko Od anusa do želve zgradil bogato zveneč in pomensko poln finale dolgoletnega projekta Slovar melanholije in radoživosti (A–Ž) in tako ustvaril eno najdoslednejših pesniških pustolovščin pri nas, ki nam daje veliko bralskega užitka in tudi možnost številnih interpretacij.

(RTV Slovenija, iz oddaje S knjižnega trga, 2020)

Za odrasle:

- 1983: Zlati metulji
- 1991: Podtalnica
- 1991: Redčena konjenica
- 1993: Skrivalnica v očesu
- 1997: Lastna imena mojega doma
- 1997: Rosa ni pozabila name: Slovarjenje melanholije in radoživosti I
- 1998: Daljave: SMR II
- 2001: Triangel: SMR III
- 2006: Nate mislim, votlina v glavi: SMR IV
- 2008: Nazaj k živali (izbrane pesmi)
- 2009: Knjiga šumov
- 2012: XXXL - Velike ljubezni
- 2018: Šivala je zvezda deklico: knjiga podvprašanj: slovar melanholije in radoživosti (652 izbranih lirskoslovarskih gnezd)
- 2020: Od anusa do želve

Strokovne monografije:

- 1990: Šaleški ibidem (antologija)
- 1991: Mlinškovo berilo (sour.)
- 1992: Preljuba talija velenjska (soavtor)
- 1992: Velenje (soavtor in stilizacija besedila)
- 1994: Kajuh - pesnik vseh letnih časov (soavtor)
- 1994: 140 let organiziranega knjižničarstva na Šaleškem, Šaleški razgledi
- 2002: Velenje (soavtor)
- 2010: Velenje prisrčno

Domišljija in ustvarjalnost

»Zlati metulji (1983) je bila dijaška pesmarica, knjižno objavljena pri pesniško rosnih sedemnajstih. Pesniti sem očitno začel zgodaj, zagotovo že pri dvanajstih letih, a to seveda še ni bila ‘prava’ poezija ... Seveda iz tiste dijaške pesmarice (pesniškega prvenca pred 33 leti) danes izluščim komaj kakšen ‘užiten’ verz, a brez tistega začetka, ko si drzneš ‘stopiti v Hipokrensko reko in iz-piti njen izvir’, bi najbrž ne bilo nadaljevanja. Od Zlatih metuljev do Podtalnice (1991), ki jo postavljam na začetek svoje ‘resnejše’ pesniške poti, je potem moralo preteči osem let (pesniškega iskanja in eksperimentiranja). V Podtalnici me je obsedalo t. i. didaskalično upesnjevanje, kjer je lirski subjekt hote bolj ‘pripovedoval in prikazoval’ kot pa (se) izpovedoval, pač takšen obračun s pesniškim razumevanjem (videnjem, zrenjem, čudenjem, čutenjem ...). V zbirki Nazaj k živali (sto izbranih pesmi iz obdobj 1983–1997 in 1998–2008, izdano leta 2008) sem predvsem dokončno obračunal z verzno-kitično strukturo zapisovanja svojega pesniškega zapisovanja/izrekanja, ki se od prvega dela peteroknjižja Slovarjenje melanholije in radoživosti, z zbirko Rosa ni pozabila name (1997) poenoti v t. i. lirsko-slovarske zapise oz. ‘gnezda’. V obliko horizontalno ritmiziranega lirskoslovarskega zapisa, v kateri živijo vse moje kasnejše pesmi (v zbirkah od 1997 dalje), sem ‘prepesnil’ vse svoje poprejšnje pesmi (iz zbirk do leta 1997); pač v sledenju/iskanju oz. eksperimentiranju lirskoslovarskega gnezdenja, zasnovanega s peteroknjižjem Slovarjenje melanholije in radoživosti I–V (1997–2009). To prepesnjevanje, na nek način prevajanje samega sebe (na formalni ravni), predvidoma še dobi svoj preglednejši epilog z eno naslednjih pesniških knjig, ki jo ‘gradim’ že dolgo, kar predolgo ... po drugi strani pa se mi s poezijo nikamor ne mudi, zlasti s knjižnim objavljanjem ne.«

(Poiesis, 2016)

Bi se, če bi bilo možno, ukvarjal le s svojim literarnim snovanjem?
»Po izkušnjah mojih kolegov sodeč je to v slovenskem prostoru zelo težko. Odnos do slovenskega pisatelja je mačehovski, to nam je sesulo tudi naše stanovsko društvo. Ponovno ga postavljamo na noge. Država je sedaj bolj usmerjena v Evropo, pri tem pa se premalo zaveda, kaj so prepoznavni cvetovi naše države, s katerimi se bomo v njej prepoznali. Verjetno bo to moral biti jezik in literatura, tudi kultura v širšem pomenu. Ne smemo se je sramovati, ampak moramo z njo nastopiti vzporedno z drugimi narodi. Morda bo moralo preteči še veliko vode, preden si bomo sami priznali, da imamo vrhunsko literaturo, tudi doma in ne samo v Bruslju.«

(Naš čas, 2003)

Novosarajevsko pero za Stropnika

Velenjski Lirikonfest postaja mednarodno vse bolj prepoznaven – Prvi dobitnik mednarodnega književnega priznanja za popularizacijo sodobne poezije in povezovanje bosansko-hercegovske in slovenske literature dobil Velenjčan Ivo Stropnik

Velenje, Sarajevo - Da je velenjski Lirikonfest vse bolj prepoznaven, ugleden in pomemben slovenski literarni festival, dokazujejo povabila k predstavitvam in gostovanjem na mednarodnih srečanjih književnikov. Letos je bil z gostujočimi predstavniki navzoč v Franciji, Avstriji, na Češkem ter v Bosni in Hercegovini. Med 11. in 15. novembrom so v Bosni in Hercegovini na povabilo sarajevske Prokulture in festivala Novosarajevski književni susreti (NSSK) gostovali trije slovenski pesniki – sodelavci velenjskega Lirikonfesta: Ivo Stropnik iz Velenja, Zoran Pevec iz Celja in Željko Perović iz Maribora. Pesnike sta v Sarajevu sprejela slovenski veleposlanik Andrej Grasselli ter konzularni kulturni ataše Boštjan Štrnik ter jih gostila v rezidenzi slovenske ambasade.

Kot nam je po vrnitvi domov povedal Ivo Stropnik, so bili deležni izjemnega gostoljubja. Slovenski pesniki so z branjem svoje poezije, s katerim je partnersko povezana revija za poezijo Lirikon21, ki jo izdaja Velenjska knjižna fundacija. Casopisna izdaja je tokrat osrednje posvečena sodobni slovenski poeziji (s prevodi v bosanščino), uredil pa jo je priznani bosenski pesnik in boem Admiral Mahić, ki je že dvakrat gostoval na Herbersteinskem srečanju književnikov v Velenju, v letu 2010 pa bo tudi izbrani gost Lirikonove mednarodne književniške rezidenice. Ugledna književna prireditev je bila v Sarajevu osrednjemedijsko odzivna. Gostitelji so slovenske pesnike med drugim popeljali v hercegovsko srednjeveško kamnito mesto Počitelj na ogled možnosti mednarodne izmenjave rezidenčnih gostovanj književnikov v tem okolju.

V drugem delu gostovanja so se slovenski pesniki udeležili festivala NSKS, na katerem so predstavili mednarodno revijo za poezijo Lirikon21 ter v bosanščini izdano

Lirikonfest je izvirno zasnovan kot pomladni festival lirčnih umetnosti in združuje tradicionalne literarne prireditve, ki jih v Velenju, s predstavitvami po Sloveniji ter na mednarodnih književniških gostovanjih in festivalih (so)organizirata Velenjska knjižna fundacija in Književna asociacija Velenika. Z Lirikonfestom se letno sreča okrog 150 slovenskih in tujih književnih ustvarjalcev, prevajalcev, posrednikov in drugih poznavalcev sodobne književnosti.

Prvič so podelili mednarodno književno priznanje »novosarajevsko pero«, ki ga je v mednarodni kategoriji za svoj pesniški prispevek prejel Ivo Stropnik, tudi za popularizacijo sodobne poezije in povezovanje bosensko-hercegovske in slovenske sodobne literature.

■ bš

Nas čas / liter 26/11.09.

Pesniku Ivo Stropniku so na »3. Novosarajevskih književnih susreth« podelili mednarodno priznanje za popularizacijo sodobne poezije.

zije sodelovali na predstavitvi nove izdaje bosansko-hercegovskega književnega časopisa Republika poe-

1990
Napotnikovo priznanje

1994
Trubarjeva listina

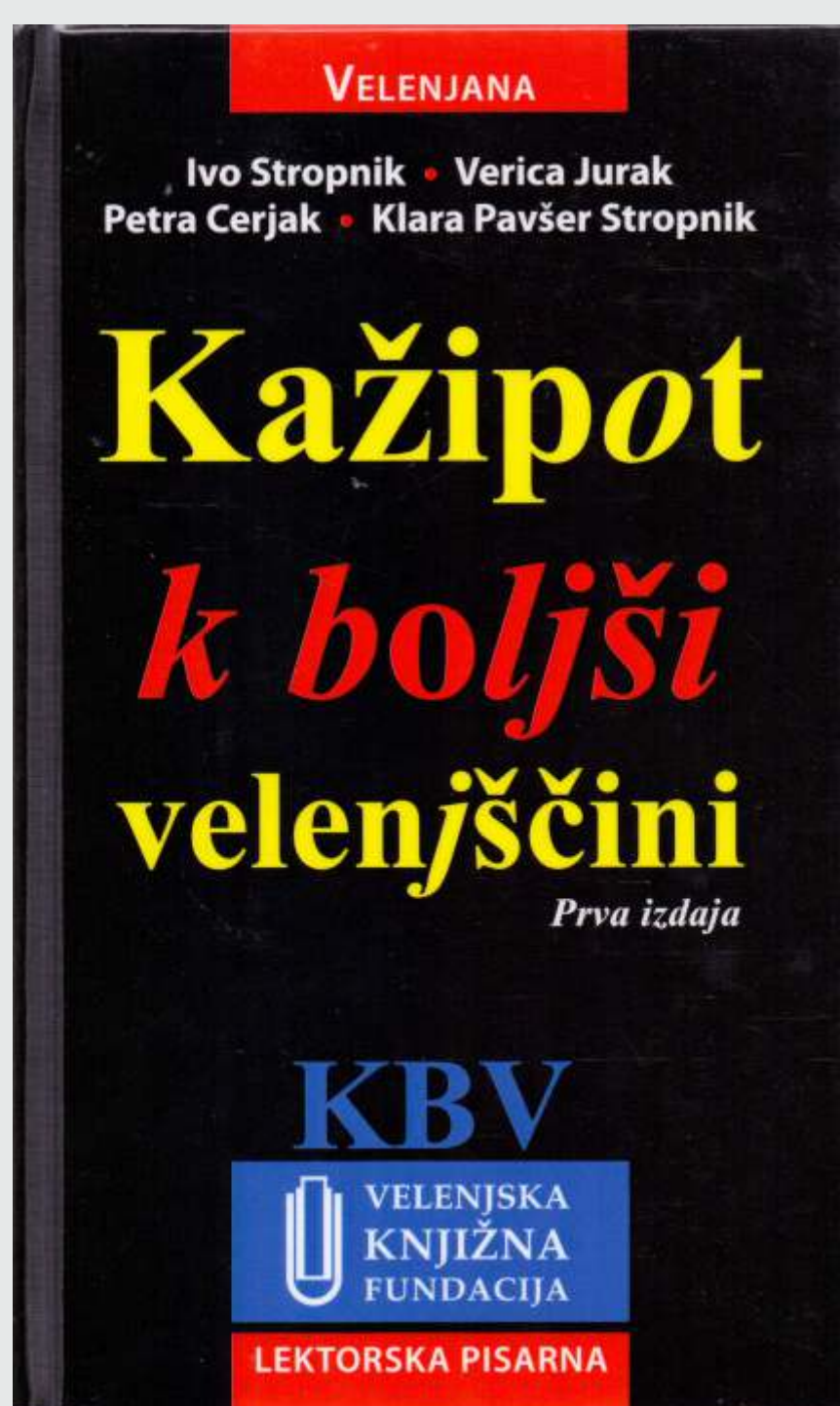
2009
mednarodno priznanje
novosarajevsko pero (za
povezovanje bosanske in slovenske
književnosti ter popularizacijo
sodobne besedne umetnosti)

Uredniško in publicistično delo

Edicije Hotenja, Šaleški razgledi, (so)avtor in (so)urednik
1990: Monografije in druge knjižne izdaje, med drugim Šaleški ibidem (antologija šaleškega pesniškega ustvarjanja)
1991: Mlinškovo berilo (izbrani etnološki in slovstveni zapiski, ur. skupaj z J. Hudalesom)
1992: Velenje (monografija, soavtor in stilizacija besedila)
1994, 2014: Kajuh – pesnik vseh letnih časov (monografija, sour)
1994: 140 let organiziranega knjižničarstva na Šaleškem (Šaleški razgledi 11)
1994: Izbrane šaleške slovstvene biografije (Šaleški razgledi 11)
1997: Tako pa jaz eno zakuham: pokrajina otroških zgodb, (so)avtor in urednik
1997, 2018: jezikovna posodobitev in ur. ponatisov mladinskega romana Beli dvor in mladinske povesti Nekoč je bilo jezero (p. 1999, 2018) rojaka G. Šiliha
2002: Velenje (monografija, soavtor in stilizacija besedila)
2010: Velenje pristrčno – Sto in sto pogledov na mesto z očmi fotografov in pesnika (fotomonografija z avtorsko pesnitvijo Visoka pesem Velenju – mestu s sanjami)
2015: Kažipot k boljši velenjščini (pobudnik, ur. in soavtor »slovarja pravopisno problematičnega lastnoimenskega besedja 21. st. v velenjskem prostoru«) idr.

V zadnjih štirih desetletjih je uredil stotero knjig z velenjsko noto idr. publikacij.

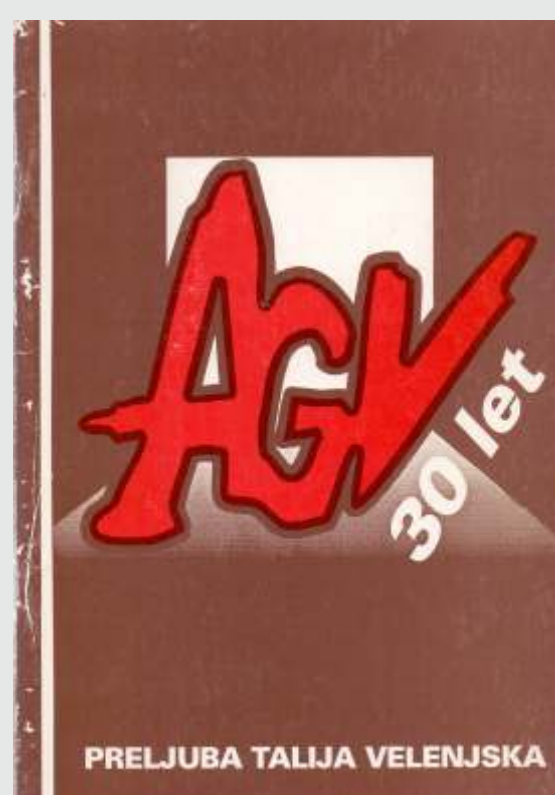
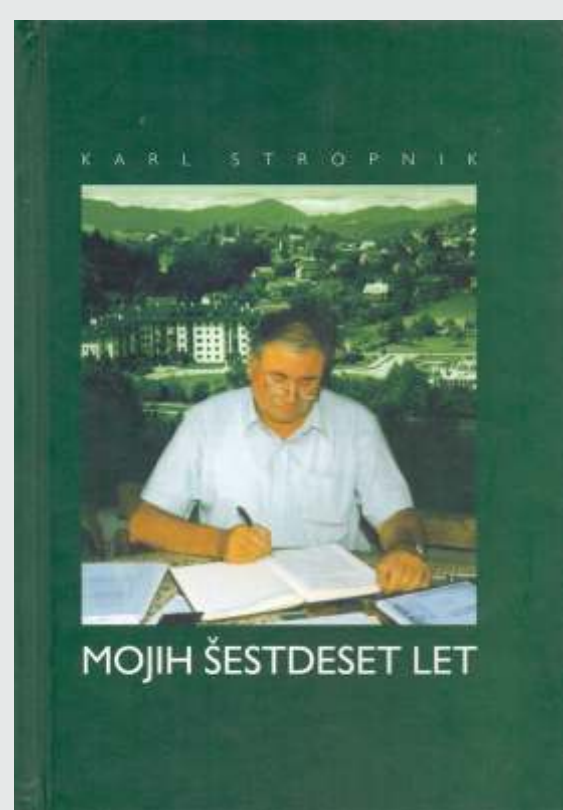
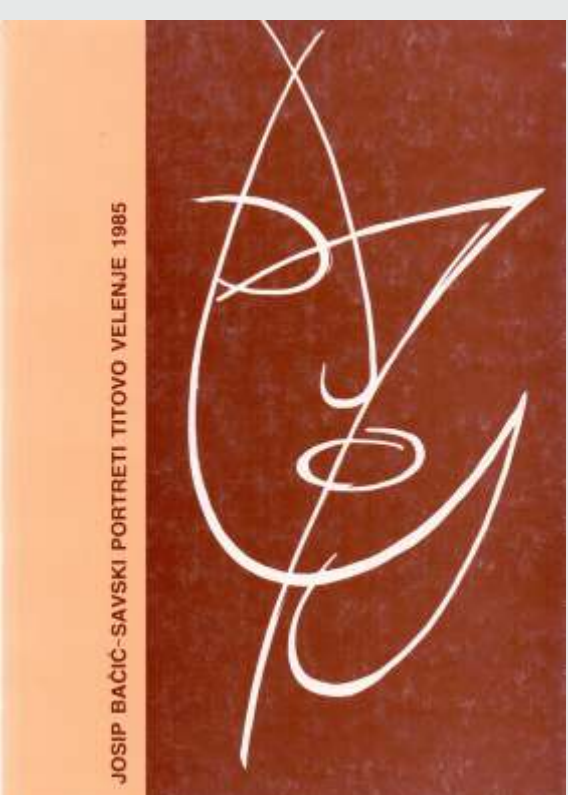
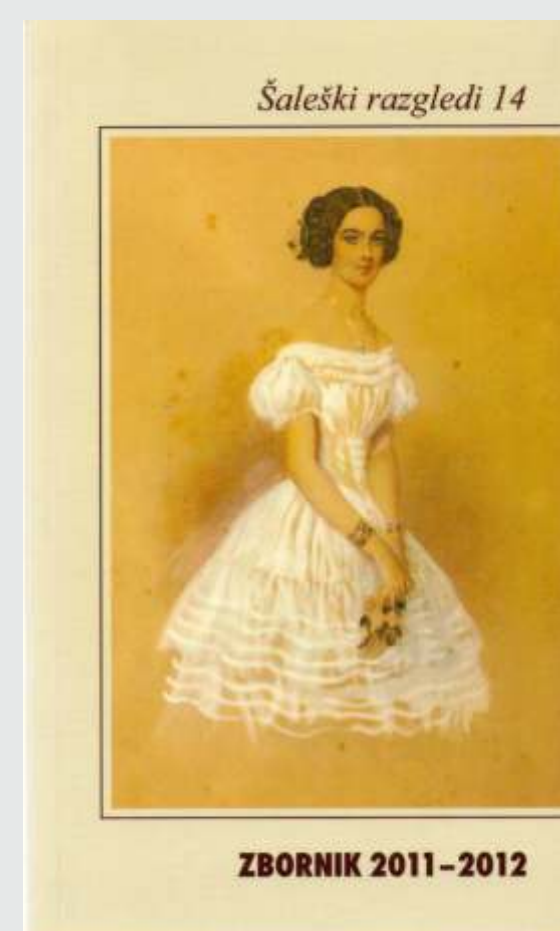
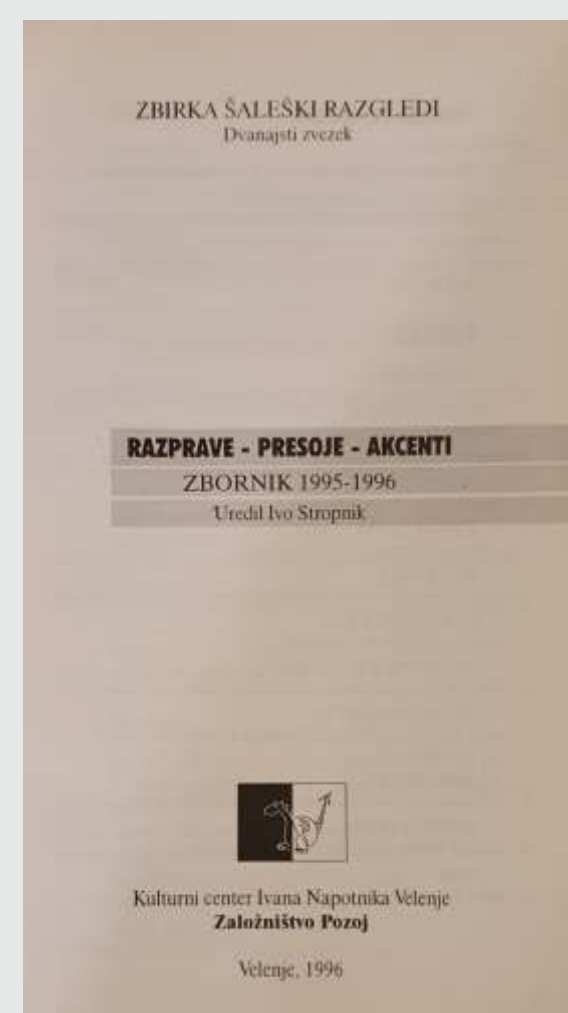
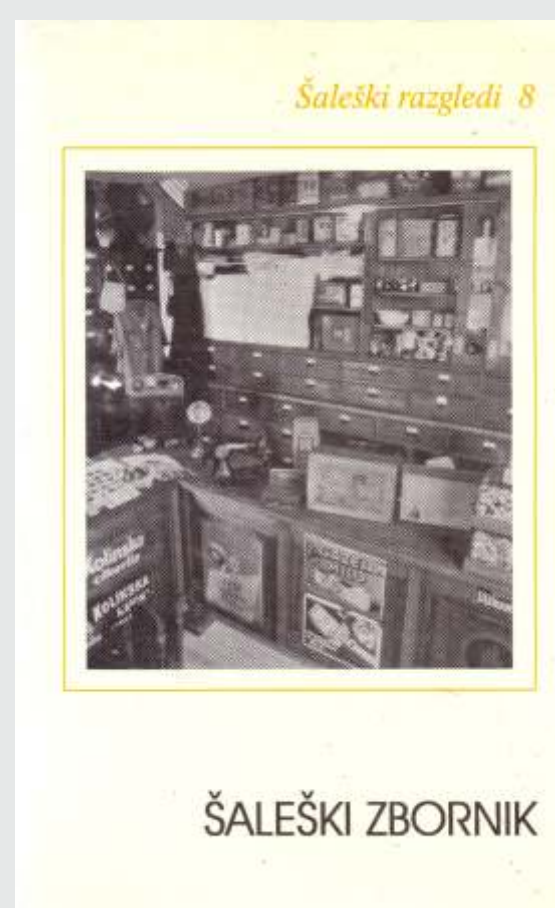
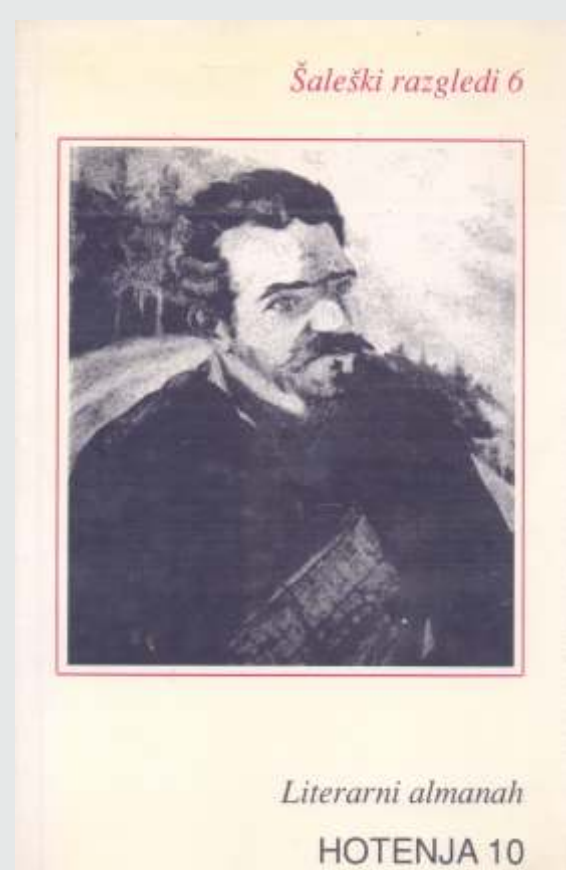
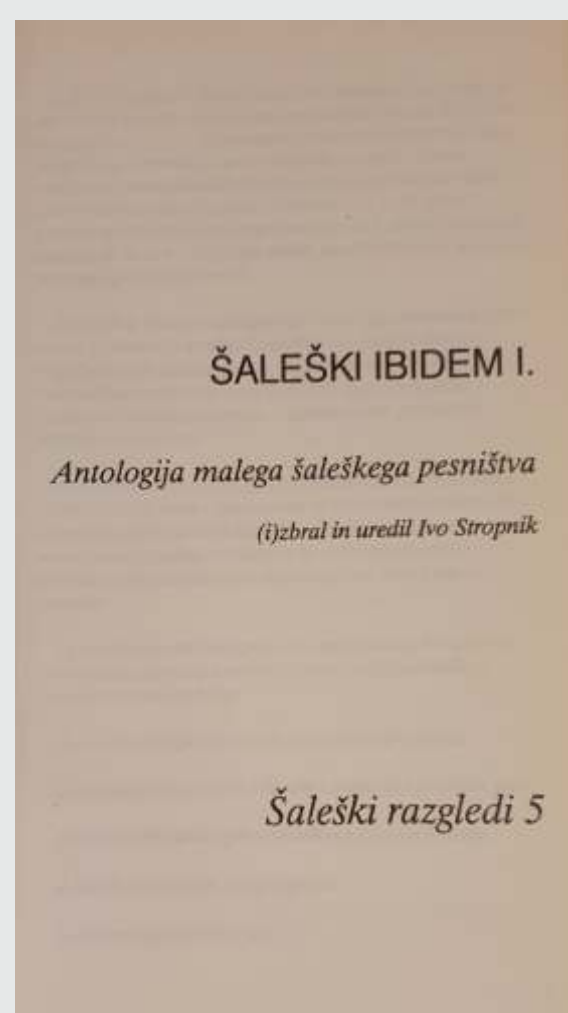

Velênje (Velénje /pog./ (Wöllan, prej tudi Weln, Welen, Wele, Wölänä, Wallan) -a, v Velenju, velenjčan/-ka, Nevelenjčan/-ka, povelenjčan/-ka, antivelenjčan/-ka, pro- in antivelenjčan/-ka (< provelenjčan/-ka in antivelenjčan/-ka), velenjski, na Velenjskem lvelenjskem prostoru

<55-letnica mesta Velenje; petinpetdesetletnica sodobnega mesta Velenje>

<gradovi na Velenjskem, Štajerskem, Slovenskem; Iti na Velenjsko; Biti na Velenjskem; pozdrav z Velenjskega>

(Kažipot k boljši velenjščini)

Odmevne zgodbe

Lirikonfest

Lirikonfest Velenje (MLFV) je tradicionalni celoletni literarni festival lirične umetnosti 21. st. – z osrednjim programom književnega srečanja z mednarodnimi gosti v Velenju –, ki ga od leta 2002 (do 2007 imenovan »Herbersteinsko srečanje književnikov«) organizirata Ustanova Velenjska knjižna fundacija (UVKF) in književna asociacija Velenika v sodelovanju s slovenskimi in tujimi partnerji. Pobudnik ustanovitve (2001/2002) ter večletni programski in organizacijski vodja festivala je književnik Ivo Stropnik. Lirikonfest Velenje (»rezervat za poezijo«, »pomladni festival liričnega in potopisnega občutja«) je že dve desetletji vpet v predstavitev in popularizacijo umetniške literature 21. st., njenih ustvarjalcev, prevajalcev, mednarodnih posrednikov slovenske poezije/literature in jezika drugim narodom, organizatorjev, urednikov idr. poznavalcev slovenske, evropske in svetovne književnosti; vzpostavlja in širi mednarodna književna sodelovanja, zlasti z izvirno in prevedeno poezijo 21. st. ter s premišljevanji o spoznavni, povezovalni in kritični vlogi literature v evropski družbi in širše.

V Velenju prvo Herbersteinsko srečanje

Ljubljana, 11. junija - Na vrtu vile Herberstein v Velenju se bo v četrtek, 13. junija, pričelo prvo Herbersteinsko srečanje slovenskih književnikov. Nastanek srečanja, ki ga na pobudo literata Iva Stropnika prireja Društvo slovenskih pisateljev (DSP) in Velenjska knjižna fundacija, je spodbudilo pomanjkanje dialoga med književnimi ustvarjalci in literarno stroko, pa tudi potreba po sprotni refleksiji s področja sodobne književnosti, ki izgublja svojo pomembnost in zavezujočnost, je na današnji novinarski konferenci dejal predsednik DSP Tone Peršak. Srečanje bo do 15. junija potekalo v vili Herberstein in na Velenjskem gradu.

(STA, 2002)

KUD Dudovo drevo

Leta 2002 je Ivo Stropnik v Velenju ustanovil lutkovno-gledališko skupino Pet prstov preštej (kasneje preimenovana v KUD Dudovo drevo), ki je med drugim uprizorila več njegovih besedil/iger za otroke (knjižno objavo v Dogodivščinah vilenjaka Šalčka s čarobno dudo, 2001): Dudovo drevo, Ognjeni grad, Hudolukenjček, Slonček mastodonček Dondi, Izgubljene coklice, Marička z zelenega vrtička, Razkačen Poskok, Jezernik Velenjč idr.

Songi

Občasno piše tudi songe (psevdonom Toni Pivosrk): Hipokrensko vino (poetično-satirični kabaret, 2005); nekaj njegovih besedil je uglasbenih (Himna dudove dežele, Mesto s sanjami, Feri in Feliks idr.).

Knjigolin

Knjigolin je projekt, ki je zaživel v letu 2021 in spodbuja širjenje kulture kupovanja knjig. Gre za ulični samopostrežni nakupovalni knjigomat Velenjske knjižne fundacije, v katerem se nahajajo knjige z velenjsko noto.

Lirikonfestovo podnebje 2019

VELENJSKA KNJIŽNA FUNDACIJA in »polnoletni«
XVIII. MEDNARODNI LIRIKONFEST VELENJE (2019)

ob 60-letnici mesta Velenje / festivalno–revijalno izbranih/predstavljenih/
nagrajenih/gostujočih 2 x 21/60 slovenskih in tujih književnih ustvarjalcev,
prevajalcev ter mednarodnih posrednikov ...

VELENJSKA
KNJIŽNA
FUNDACIJA

Lirikonfest XXIst

18. mednarodno književno srečanje v Velenju (2019)
Pomladni festival liričnega in potopisnega občutja / Rezervat za poezijo

Velenje v časih poezije / Akademija Poetična Slovenija

osrednjefestivalno **29. in 30. maja** (sreda, četrtek)

predfestivalno: 21. marec – 9. maj / pofestivalno: junij/september–oktober ...

Festivalni sklic: Distanca in melanholija v XXI. st.

Večletna glavna pokrovitelj: **MESTNA OBČINA VELENJE** in **JAVNA AGENCIJA ZA KNJIGO REPUBLIKE SLOVENIJE**
Velenjska knjižna fundacija / Stari trg 26, Velenje / T 03 5870 920 / lirikonfest@gmail.com / www.lirikonfest-velenje.si

Naš sodelavec

Srečko Meh je nekoč dejal, da če Iva Stropnika ne bi bilo, bi si ga bilo treba izmisliti.

Res je. Ivo je žlahtni vrtnar na literarnih gredah Šaleške doline – kot ustvarjalec in prenašalec bogate in lepe slovenske besede.

Vlado

Ko sem kot študentka bibliotekarstva stopila v prostore Knjižnice Velenje na Titovem trgu 4 in zagledala v kleti Iva Stropnika, kjer je imel takrat pisarno, mi je knjižnica, ki mi je bila sicer vedno posvečena stavba, dobila pridih topline, srčnosti in liričnosti. Od takrat sva velikokrat govorila o tem, kako organizirati njegovo knjižno zbirko ... Ivo, vedno si mi bil ljub. Hvala za vsa sodelovanja.

Brina

Vesel, nasmejan, fejš fant.

Bernarda

Moj najzgodnejši spomin na Ivosa sega v srednješolska leta. V Delavskem klubu, živahnem zbirališču vseh generacij, sem večkrat občudovala markantnega črnolasega poba in njegovega profesorja slovenščine Andreja Rozmana, ki sta zatopljena v čaroben svet literature živahno debatirala ob pivu. Ne spomnim se točno, kdaj in kako sva se spoznala, ljubitelji literature se itak srečamo prej ali slej, se pa spomnim, da me je njegova prva pesniška zbirka Zlati metulji zelo prevzela. V njegovi monodrami Kdo je ubil Holoferna? sem se kot statistka sprehodila čez oder in brala uvodni tekst. Drama je bila za malomeščanske okuse precej subverzivna in vihanje nosu nekaterih gimnazijskih profesorice me je navdalo z velikim ponosom.

Z Ivosom danes odlično sodelujeva, v mojih očeh pa je še zmeraj tisti markantni, vražji pob iz Delavskega kluba.

Andreja A.

Poznava se že iz osnovne šole - ki je ni več (OŠ Biba Röck iz Šoštanja); od verouka iz župnišča, ki ga ni več (družmirska cerkev), iz najinih prvih službenih začetkov v firmi, ki je ni več (Kulturni center Ivana Napotnika) ...

Kar nama vsa ta leta ostaja skupno in živo, pa je najina velika ljubezen do pisane besede in do tega, da jo približava ljudem. In ta strast naju bo - prepričana sem v to! - preživela.

Še na mnogo dobrih zgodb, Ivo!

Stanka

Dober stas, ampak še lepši glas.

Andreja K.

Ivo je edina oseba, ki se mu po telefonu ni treba predstaviti, ker tudi, ko ne vem, s kom govorim, vem, da je on.

Frenk

Ivo Stropnik, Ivos, Spiritus. Iskriv pogled izpod košatih obrvi, ki nikoli ne razkrije brbotanja in razkošja njegovih misli. Skrivnosten, nekoliko zasanjan nasmešek, ki se ob srečanju nemalokrat spremeni v širok in iskren nasmeħ. Predvsem pa globok, harmoničen glas, ki se v sozvočju z interpretacijami njegovih ali kakšnih drugih pesmi, zlije v prijetno melodijo, za katero kar nočeš, da bi izzvenela.

Metka

Če kdo, pa Ivo ni skratka. Glede vsebine. Glede oblike pa, hja, takisto. V format ne sede kar tako in pravzaprav nikoli. Kakopak pa sedeti zares ni pravi predmet nikoli in nikdar. Stati inu obstati! Kajpak. Pa andahtno naprej po pravih poteh in vse dobro vedno in povsod.

Peč

Ljubitelj piva z najlepšim glasom.

Marjetka

Ivo Stropnik je kul.

Silvo

